

Hồi 36**Tây Phạt Lam Sa**

Tần Lâm Phong cùng Hoàng Y Thiếu Nữ sau khi rời khỏi Ngũ Chỉ Sơn, thấy hai con tuần mã của nhà họ Đồng đang gặm cỏ dưới chân núi. Hai người liền nắm lấy dây cương, bước lên ngựa, ra roi nhằm hướng nam phóng đi.

Trên đường, nghe thấy dân chúng bàn tán về chuyện xảy ra ở Hoàng Hà, hai người sau một hồi bàn luận, quyết định đến đó để xem xét xảy ra chuyện gì.

Một ngày cả hai đang rong ruổi trên đường cái quan, cách Hoàng Hà không xa, bỗng nhìn thấy bá tánh dất díu nhau già, trẻ, trai, gái và gánh những cái giỏ đựng vật dụng gia đình, dáng vẻ tất bật, hình như đang đi tránh nạn binh đao, mặt mày tiều tụy.

Hoàng Y Thiếu Nữ thấy vậy cũng động lòng trắc ẩn, vội dừng ngựa, do dự một chút rồi hỏi:

- Phong ca, chuyện gì vậy?
- Không biết nữa, chúng ta đến bên đó hỏi xem!

Tần Lâm Phong dứt lời rời khỏi lưng ngựa, bước lại đón đầu một ông lão, khom lưng cung kính hỏi:

- Xin hỏi tiền bối, nơi đây đã xảy ra việc gì?
- Nơi đây đang có nạn thủy tai!
- Thủy tai? Sao mọi người biết trước mà tránh đi thế?

Ông già nọ thở dài, rồi nói:

- Không sai! Nếu thủy tai do trời gây ra thì chúng tôi có thể biết trước mà tránh được, nhưng... nạn tai này là do người gây ra!

Ông già dứt lời liền gánh giỏ vội vã lên đường.

Hoàng Y Thiếu Nữ chớp mắt, ngạc nhiên hỏi:

- Phong ca, cái gì là thủy tai do người gây ra?

- Huynh cũng không biết, chúng ta mau lại đằng kia hỏi đi.

Cả hai liền lên ngựa phóng về phía quán xá bên vệ đường cách đó một trăm trượng.

Hai người đến nơi, xuống ngựa, chọn một cái bàn ngồi xuống, gọi tiểu nhị bung trà lên. Hai người vừa uống một hớp bỗng nghe thấy bên cạnh có tiếng chửi rủa:

- Con bà nó, không biết tên nhóc nào lại đem vút cây côn sắt của lão già đầu trọc đó xuống sông, hại bá tánh phải khốn khổ như vậy. Mồ mà biết hắn là ai, sẽ lột da, rút gân, móc mắt mới hả dạ.

Đột nhiên có tiếng nói xen vào:

- Ê! Hắc Toàn Phong, ngươi lợi hại như vậy, sao không đi đuổi lão đầu trọc đó đi?

Người bị kêu là Hắc Toàn Phong liền lên tiếng:

- Hừ! Để mỗ lập tức lên Thiếu Lâm học võ nghệ, sau đó sẽ trở về đánh cho lão đầu trọc đó một trận!

- Tầm bậy, đợi ngươi học võ nghệ thành tài có lẽ bá tánh hai bờ sông sẽ bị chết đuối hết!

Bàn bên cạnh lại rộ lên tiếng cười.

Tần Lâm Phong quay đầu lại nhìn, thấy một đại hán mặt đen như lọ chảo, bị người ghẹo đến nổi tím mặt, ấp úng không nói ra lời.

Chàng đưa mắt nhìn khắp bàn một lượt, như nhớ ra một việc, vội đứng lên bước sang bàn nọ, hướng về phía Hắc Toàn Phong chấp tay hành lễ, rồi hỏi:

- Vừa rồi huynh đài có rõ đám người đó ai là kẻ cầm đầu hay không?

- Đương nhiên là biết!

- Ai vậy?

- Hòa thượng thú!

Mọi người có mặt xung quanh nghe xong, mỉm cười!

Tần Lâm Phong nghe đến đây, trong bụng hơi chút giận, nhưng vẫn ôn tồn hỏi tiếp:

- Tên hòa thượng cầm đầu đám phỉen tăng nọ, có phải là Tỳ Phật Lam Sa.

- Đúng! Đúng! Chính là con lừa đầu trọc đó...

Hắc Toàn Phong nói đến đây, lẩm bẩm:

- Chỉ không biết tên tiểu tử đã ném gậy sắt của lão, nếu như không, hừ...

Tần Lâm Phong mỉm cười nói:

- Không phải côn sắt mà là Lang Nha Bổng.
- Người sao biết rõ vậy?
- Bởi chính tại hạ đã ném nó xuống sông!

Hắc Toàn Phong nghe đến đây, trợn mắt nghiêng răng nhằm ngực Tần Lâm Phong đánh ra một quyền!

Tần Lâm Phong khẽ vung tay đã dễ dàng nắm chặt cổ tay gã, chàng nói:

- Tại hạ vô ý đã gây ra tai họa này, huynh đài có gan cứ dắt Tại hạ đi tìm chúng để thanh toán!
- Thật chứ?
- Đương nhiên!
- Đi!

Hắc Toàn Phong tuy khờ khạo, nhưng với một chiều vừa rồi của chàng, tự nghĩ mấy vị sư phụ của mình đã theo học nghệ trước đây, còn kém xa chàng cả một ngàn dặm, cho nên tình nguyện dắt chàng đi.

Tần Lâm Phong sau khi thanh toán tiền ăn liền dắt ra hai con ngựa, mình với Hoàng Y Thiếu Nữ cưỡi chung một con ngựa, còn con kia nhường cho Hắc Toàn Phong, rồi cả ba người cùng nhằm Hoàng Hà phóng đi.

Trên đường Tần Lâm Phong cảm thấy con người Hắc Toàn Phong tuy lỗ mãng, nhưng rất chất phác, trọng hậu, nên cũng thấy thích. Chàng bèn dừng ngựa, nói:

- Huynh đài, chúng ta đi lần này không tránh khỏi đánh nhau, tại hạ thấy huynh đài võ nghệ tầm thường, sợ rằng đến lúc lâm trận sẽ gặp nguy hiểm. Tại hạ muốn truyền cho huynh ba chiêu, dùng để phòng thân, không biết ý huynh đài thế nào?

Hắc Toàn Phong mừng rỡ, vội xuống ngựa bái tạ nói:

- Đồ đệ xin ra mắt sư phụ.

Hắc Toàn Phong vừa dứt lời, liền quỳ phục xuống đất dập đầu bái lạy.

Tần Lâm Phong vội vã nhảy xuống ngựa đưa tay nâng dậy nói:

- Hắc huynh không nên như vậy, tại hạ không dám nhận đâu!

Hắc Toàn Phong thấy Tần Lâm Phong đã có chủ ý, cũng không thủ lễ nữa, liền đứng dậy.

Tần Lâm Phong lại tiếp:

- Ba chiêu của tai hạ đây, chiêu thứ nhất tên gọi Phân Hoa Phất Liễu, đây là chiêu thức dùng để đối phó với kẻ địch đông hơn mình. Chiêu thứ hai tên gọi Phong Áo Vân Biển đây là một chiêu chưởng pháp kỳ diệu, quỷ thần cũng khó tránh được. Chiêu thứ ba là trong lúc bại vẫn có thể thủ thắng, tên gọi Đảo Chuyển Càn Khôn, huynh đài nếu trong khoảng thời gian ngắn ngủi mà học được ba chiêu này, tại hạ không dám nói có thể khắc chế được địch nhân, nhưng tối thiểu cũng tự bảo vệ được mình, bây giờ huynh đài hãy nhìn cho rõ!

[Mất trang 198]

Xã Đạo vừa đến nơi, không kịp chào hỏi Tần Lâm Phong và Hoàng Y Thiếu Nữ, đã nắm lấy tay Hắc Toàn Phong nói:

- Đến đây, Đạo gia ta sẽ dạy cho ngươi một chiêu, chiêu này tên gọi Chuyển Nhãn Vô Tông.

Hoàng Y Thiếu Nữ không nhịn được, phá lên cười "Hi! Hi! ", nói:

- Xã lão tiền bối, Chuyển Nhãn Vô Tông là chiêu thức gì vậy?

Xã Đạo trợn mắt nói:

- Nha đầu kia, đừng cho ta nói đây là đùa, lát nữa ngươi sẽ biết!

Lão dứt lời quay mặt về phía Hắc Toàn Phong nói:

- Lúc nãy Xú Tiểu Tử đã dạy ngươi ba chiêu tuy là ba chiêu tuyệt học cái thế, nhưng thời gian có hạn, chỉ có thể nắm được căn bản thôi, đến lúc đánh nhau, địch không lại người ta có phải khốn hay không?

Cho nên Đạo gia định bổ sung thêm cho ngươi một chiêu:

- Có phải chiêu Chuyển Nhãn Vô Tông mà tiền bối vừa nói lúc nãy?

- Chính phải, sau khi ngươi học xong rồi nếu đánh không lại người ta, có chạy cũng không ai đuổi kịp!

Tần Lâm Phong nghe lão giải thích xong cũng phì cười.

Xã Đạo mặc kệ ai cười thì cười, cứ bước ra diễn qua một lượt.

Vốn là chiêu Chuyển Nhãn Vô Tông này của Xã Đạo là một bộ pháp rất huyền ảo.

Xã Đạo vừa diễn xong người đã cách xa hơn mười trượng. Lão liền ngưng tay, quay trở lại, mặt hướng về phía Hắc Toàn Phong nói:

- Ngốc tiểu tử, bây giờ ngươi bắt đầu luyện Chuyển Nhãn Vô Tông ta xem!

Hắc Toàn Phong lại mất hơn canh giờ nữa mới học được bộ pháp này.

Tần Lãm Phong bước đến trước mặt Xã Đạo hỏi:

- Tiền bối sao lại đến đây?

- Đạo gia ta đang đi dò la tung tích của Đường nha đầu, vừa qua đây nghe nói Tây Phật Lam Sa muốn tát hết nước Hoàng Hà để tìm cây Lang Nha Bổng. Đạo gia đời nào để hấn làm chuyện điên cuồng đó, nên định đến đây để ngăn cản đó thôi.

Tần Lãm Phong thấy lão cũng cùng mục đích với mình, bèn nói:

- Đã vậy chúng ta hãy mau đến đó đánh lão đi, để tránh cho bá tánh cái tai họa này.

- Hay lắm, chúng ta hãy mau lên đường!

Bốn người vừa dứt lời liền thi triển khinh công nhắm phía Hoàng Hà phóng đi.

Chưa đầy một tuần com, bốn người đã đến được bờ sông Hoàng Hà, Tần Lãm Phong bất giác kinh ngạc!

Vốn là Tây Phật Lam Sa vì cây Lang Nha Bổng đã không tiếc công sức của bá tánh thuê hơn ngàn nhân công ở hai bên bờ sông chiếu theo chỗ rút xuống của Lang Nha Bổng nội trong phạm vi mười trượng, dùng đá ngăn chặn ở hai đầu, lại sai người múc hết nước trong phạm vi đó. Sau đó đợi cho nước cạn hẳn lão sẽ đích thân xuống dưới mò kiếm, cho nên mới gây ra thủy tai, báo hại bá tánh!

Tần Lãm Phong xem xong vẫn ngơ ngác không sao hiểu nổi!

Hoàng Y Thiếu Nữ mỉm cười nói:

- Phong ca yên tâm đi, Hoàng Hà không vì việc này mà gây ra thủy tai đâu.

- Thanh muội vì sao mà biết?

Hoàng Y Thiếu Nữ lại tiếp:

- Mới đầu muội tưởng Tây Phật Lam Sa là kẻ công phu tuyệt đỉnh, thông hiểu huyền cơ, nay thấy việc này, thì ra cũng chỉ là một kẻ hồ đồ, ngu ngốc mà thôi!

Tần Lãm Phong đang định lên tiếng...

Bổng...

- Ha! Ha! Ha!...

Một tiếng cười chấn động không gian khiến tâm thần náo loạn, vang lên bên trái, trước mặt mọi người đột nhiên xuất hiện một Phật Tăng mình mặc cà sa, đầu trọc lóc, mặt xanh lè, chính là danh trấn huyền vũ, Tây Phật Lam Sa!

Sau lưng lão có thêm ba Phật Tăng khác, Tần Lãm Phong thoát nhìn đã nhận ra ba lão lần trước trong lúc đấu chưởng đã bị mình đuổi đi, Hắc Bạch Nhị Kim Cương và Ngân điện La Hán.

Tây Phật Lam Sa, nhếch miệng cười lạnh lẽo, mặt hướng về phía Hoàng Y Thiếu Nữ quát hỏi:

- Nha đầu, sao dám kêu Phật gia ta là kẻ hồ đồ?

Hoàng Y Thiếu Nữ miệng vẫn điểm nụ cười nói:

- Bởi vì người dùng biện pháp ngu ngốc này để kiếm Lang Nha Bổng, vĩnh viễn không thể thành công!

- Tại sao không thể thành công?

Hoàng Y Thiếu Nữ đưa tay chỉ xuống Hoàng Hà nói:

- Người coi, Hoàng Hà nước hung tợn như vậy, người lai sai người dùng đá lớn để ngăn nước, sợ rằng đá chưa rơi xuống, đến đây đã bị nước cuốn đi, người nghĩ coi, hai cái đập đá này đến năm nào, tháng nào mới hoàn thành được?

Tây Phật Lam Sa nghe nàng nói một hồi chỉ đành cảm miệng không biết làm sao đối đáp.

Hoàng Y Thiếu Nữ lại tiếp:

- Giả như có làm được hai cái đập đó, nhưng Hoàng Hà sâu như vậy, dù người có mướn thêm một vạn nhân công, cũng không thể trong vòng vài ba năm mà mức cạn nước được, người thử nghĩ coi có phải hồ đồ không?

Xã Đạo xen vào nói:

- Đúng! Không chỉ hồ đồ mà so với Xã Đạo ta còn ngu hơn!

Tây Phật Lam Sa không đáp lời nào mà quay về phía Hoàng Y Thiếu Nữ hỏi:

- Theo ý người, phải dùng phương pháp gì mới có thể mò lại được Lang Nha Bổng của ta?

- Không có phương pháp nào!

Tần Lâm Phong đột nhiên xen vào nói:

- Nếu như có Viên Phân Thủy Châu của nhà họ Đồng, may ra có thể thử một chuyến.

Tây Phật Lam Sa nghe xong mừng rỡ, cướp lời hỏi:

- Xú Tiểu Tử, nghe nói Lang Nha Bổng của Phật gia ta đã bị người liệng xuống sông?

- Không sai!

- Được lắm! Vậy người hãy mau tìm cách mượn cho được Phân Thủy Châu, rồi thay Phật gia ta xuống sông để kiểm Lang Nha Bổng, coi như ân oán này sẽ xóa bỏ, nếu không ta cứ việc tìm người mà đòi nợ.

Tần Lâm Phong ngừng một lát rồi tiếp:

- Xin hỏi thiền sư, sao chỉ vì một cây Lang Nha Bổng mà phải vất vả như thế?

- Bởi vì Phật gia gần đây mới biết được Lang Nha Bổng có liên quan đến một vật báu của võ lâm.

Tần Lâm Phong vẫn không chút động lòng, chàng vẫn bình tĩnh hỏi tiếp:

- Nói như vậy, tại hạ phải giúp đỡ tiền bối đây?

- Đương nhiên.

- Đáng tiếc trước mắt không thể làm được!

Tây Phật Lam Sa nghe xong ngạc nhiên cướp lời hỏi:

- Vì sao không làm được!

- Bởi vì Phân Thủy Châu kiểm không có trong Đồng Gia Bảo!

- Hiện giờ nó ở đâu?

- Đã bị giáo chủ Ngũ Âm Giáo mạo danh tại hạ trộm mất!

- Giáo chủ Ngũ Âm Giáo hiện giờ ở đâu?

- Không biết, tại hạ cũng đang tìm kiếm hần.

Tây Phật Lam Sa lạnh lùng hỏi:

- Xú Tiểu Tử người có nói khoác chẳng?

- Tại hạ vốn không sợ đánh nhau với tiền bối, hà tất phải giấu giếm!

Tây Phật Lam Sa cười ha! Ha! Hơi chút tức giận nói:

- Nhóc con thối tha kia, ngươi sao dám cuồng ngạo như vậy!
- Nói thật không nghe, sao lại còn trách cứ tại hạ!

Tây Phật Lam Sa càng tức giận, quát lớn:

- Được! Tạm gác chuyện giáo chủ Ngũ Âm Giáo sang một bên, Phật gia ta trước tiên phải dậy dỗ ngươi cái đã, nếu ngươi có thể đỡ được ba chưởng của Phật Gia, ta xin nguyện thay ngươi đi tìm giáo chủ Ngũ Âm Giáo.

Tần Lâm Phong đáp:

- Lão thiền sư đã muốn thí chưởng với tại hạ, tại hạ cũng xin hầu tiếp, còn thiền sư có dám đi tìm giáo chủ Ngũ Âm Giáo hay không, không cần nói đến!

Tây Phật Lam Sa tức giận hét lên:

- Hoang đường, Phật gia ta chưa biết sợ ai bao giờ, giáo chủ Ngũ Âm Giáo dù có ba đầu sáu tay, cũng không đáng để Phật gia nhìn tới, đừng nhiều lời nữa, tiếp thử ba chưởng rồi sẽ nói!

Tần Lâm Phong đưa tay chỉ đám người trước mặt nói:

- Thiền sư nhìn kia, nếu hai chúng ta đấu chưởng ở đây sợ rằng sẽ kinh động đến họ!
- Việc này dễ lắm!

Tây Phật Lam Sa quay qua dặn dò Ngân Diện La Hán mau đi kêu họ ngừng việc tìm kiếm, rồi lão lại quay về phía Tần Lâm Phong nói:

- Chúng ta nên tìm một nơi yên tĩnh để tỷ đấu.
- Xin theo ý thiền sư!

Hai người dứt lời liền thi triển thân pháp, tất cả những người đứng xung quanh cũng vội bám theo, nhắm ngọn núi mé bên đông phóng đi.

Một lúc sau, cả đám đã đến được chân núi, đưa mắt nhìn xung quanh, thấy nơi đây quả là một nơi đấu võ thích hợp, rồi tất cả liền lùi lại, chỉ để lại Tần Lâm Phong và Tây Phật Lam Sa đứng ở chính giữa.

Tần Lâm Phong chấp tay lại nói:

- Tại hạ có lời muốn xin nói rõ cùng với thiền sư!
- Nói mau!

- Bất luận tại hạ có đỡ nổi hay không nổi ba chuông của thiền sư sau này vẫn sau này vẫn tự tìm giáo chủ Ngũ Âm Giáo, đòi lại Phân Thủy Châu. Tại hạ tự nghĩ không cần Bảo chủ Đồng Gia bảo có đồng ý hay không cũng quyết tìm cho bằng được, để tìm Lang Nha Bổng trả cho tiền bồi, nhưng có một chuyện...

Tây Phật Lam Sa thúc giục:

- Có chuyện gì nói mau!

- Hiện giờ tại hạ có chuyện phải đi Giang Nam, thiền sư nếu trong thời gian này có thể tìm được tung tích giáo chủ Ngũ Âm Giáo cũng nên đợi tại hạ trở về, rồi sẽ cùng tìm Phân Thủy Châu?

- Sao Phật Gia ta lại không thể tự mình đi đòi hấn?

- Sợ rằng lão Thiền sư không phải địch thủ, sẽ đứt dây động rừng!

Kỳ thực Tần Lãm Phong nói những lời này là thật lòng nhưng Tây Phật Lam Sa tưởng chàng cố ý chế nhạo mình, lửa giận bốc cao bùng bùng, ngoác miệng hét lớn:

- Xú Tiểu Tử lớn gan, hãy đỡ chiêu Lôi Bồ Chấn Sơn của ta...

Lão chưa dứt lời, chuông phong đã như sóng đào cuộn cuộn, ập xuống ngực chàng.

Tần Lãm Phong lật ra song chuông, chỉ dùng sáu thành công lực đưa lên đỡ.

- "Bốp!" một tiếng khô cốc vang lên!

Cả hai đều phải thối lui ba bước!

Tây Phật Lam Sa cũng thâm phục công lực của chàng bởi vì lão không ngờ công lực của đối phương cao thâm ngoài sức tưởng tượng của mình!

Lão nghĩ xong, song chuông giơ lên ngậm gia tăng công lực, để tiếp ra một chuông.

Tần Lãm Phong không muốn vì một chuyện nhỏ, mà gây thù với lão, cho nên khi đấu chuông, chàng cố ý không để đối phương bị thiệt thòi, mà bản thân mình cũng tránh khỏi bị thương!

Vì vậy, khi thấy chuông thứ hai của Tây Phật Lam Sa ập đến, oai lực còn mạnh hơn chuông vừa rồi, chàng cũng ngậm gia tăng thêm hai thành công lực vào song chuông.

Bùng một tiếng, hai luồng chuông mãnh liệt như Thái Sơn và đập vào nhau.

Tây Phật Lam Sa bị đẩy lùi tám thước máu huyết rộn rạo trong lồng ngực!

Tần Lãm Phong cũng bị đẩy lùi hơn bảy thước!

Tây Phật Lam Sa mặt trắng bệnh hơi thở hỗn hển còn Tần Lãm Phong miệng vẫn điểm nụ cười, khuôn mặt bình thản hình như không mảy may thọ thương.

Tây Phật Lam Sa thấy vậy hổ thẹn, lão tức giận khiến những sợi gân xanh lộ ra nơi góc trán, vận hết công lực, xương kêu răng rắc, đang định tiến lên thí mạng với Tần Lãm Phong!

Tần Lãm Phong thấy điệu bộ của lão, liền đưa tay ngăn lại nói:

- Thiền sư hãy tạm thu chuông về!

Tây Phật Lam Sa không hiểu chuyện gì, nhưng cũng thu chuông về hỏi:

- Xú Tiểu Tử ngươi có phải không dám đỡ chuông thứ ba của ta?

Tần Lãm Phong nhếch mép cười đáp:

- Lão thiền sư chuông lực hùng hậu, tại hạ đã được lãnh giáo, nhưng không thể nói là không "dám?"

- Vì sao ngươi không dám tiếp chuông?

- Bởi vì tại hạ thấy thần sắc vừa rồi của thiền sư có ý muốn thí mạng với tại hạ, việc này quả không đáng!

- Vì sao không đáng?

- Bởi tại hạ và thiền sư vốn không thù không oán.

Tây Phật Lam Sa cũng cảm thấy khó xử, bởi việc trước mắt còn phải hợp tác với chàng để tìm Phân Thủy Châu, dùng nó để kiếm được Lang Nha Bổng mới có thể lấy được báu vật của võ lâm, cho nên nghe chàng nói không dám lên tiếng.

Nhưng lão vẫn không dần được tính hiếu thắng, đột nhiên lên tiếng:

- Theo như ngươi nói, lẽ nào không thể tiếp chuông thứ ba?

Tần Lãm Phong đáp:

- Nếu lão thiền sư đây nhất định muốn thử, vậy nên đổi phương pháp khác thỏa đáng hơn.

- Đổi cách khác?

Tần Lãm Phong đưa mắt nhìn xung quanh, phát hiện cách chỗ chàng không xa có hai tảng đá lớn cao khoảng bốn tấc kích thước tương đối bằng nhau, bèn nảy ra một ý, chàng nói tiếp:

- Thiền sư! Chúng ta có thể dùng hai tảng đá này để phân cao thấp, không biết ý tôn giá thế nào?

Tây Phật Lam Sa đưa mắt nhìn một lượt hai tảng đá rồi đáp:

- Hay lắm! Còn dùng cách thức nào tùy người quyết định!

Tần Lãm Phong tiếp lời:

- Hai ta cùng vận chưởng đánh vào hai tảng đá này, hạn trong một chưởng để phân cao thấp!

- Được! Để Phật gia ta ra tay trước người nhìn kỹ đây!

Tây Phật Lam Sa dứt lời, khom lưng xuống tấn, bộ pháp như bàn thạch, song chưởng đưa lên, hét lớn một tiếng:

- "Khui!" thanh âm vừa dứt chưởng phong đã cuộn cuộn bay ra...

- "Bàng!" một tiếng chấn động mặt đất, đá văng bay tán loạn!

Tảng đá nọ nơi chính giữa đã bị nứt làm hai mảnh! Những người có mặt quanh đó đều kinh ngạc sửng người!

Tây Phật Lam Sa mặt lộ vẻ đắc ý, quay lại phỉ Tần Lãm Phong nói:

- Xú Tiểu Tử, bây giờ đến lượt người!

Tần Lãm Phong vẫn mỉm cười, gật đầu nói:

- Tại hạ cũng đành bêu xấu mình vậy!

Chàng vừa dứt lời, không thi triển chiêu thức, cũng chẳng vận công, bước đến bên tảng đá nọ, hữu thủ đưa ra, rờ khắp tảng đá một lượt.

Xong việc chàng bước đến chỗ Tây Phật Lam Sa, lên tiếng:

- Một chút công phu nhỏ mọn, không đáng lọt mắt cao nhân, xin Thiền sư đừng cười!

Tây Phật Lam Sa nghe giọng chàng hơi khác bèn hỏi:

- Xú Tiểu Tử, người làm như vậy là có ý gì?

- Chúng ta không phải thi đấu chưởng học sao?

- Chưởng pháp này của người, không ra hình cũng chẳng ra tiếng, Tảng đá vẫn không chút động đậy, đây gọi là chưởng pháp gì?

Tần Lãm Phong mỉm cười hỏi lại:

- Dám hỏi Thiền sư đã từng nghe ai nói qua Vô Hình Chưởng?

Tây Phật Lam Sa nghe đến đây, kinh ngạc đứng sững một lúc, mới lên tiếng:

- Đã có nghe qua! Chỉ có kẻ nội công đã đạt đến mức xuất thần nhập hóa mới có thể luyện được Vô Hình Chưởng người hỏi vậy là có ý gì?

- Vừa rồi chính Tại hạ đã sử dụng Vô Hình Chưởng.

Tây Phật Lam Sa nghe xong, bật cười nói:

- Xú Tiểu Tử, người nói vậy không sợ kẻ khác cười thúi đầu hay sao?

- Thiền sư nếu không tin cứ đến đó mà xem!

Tây Phật Lam Sa thấy giọng nói chàng không có ý đùa giỡn, bán tính bán nghi, bước đến bên tảng đá nọ, đưa tay khẽ sờ...

- "Rào!".. một tiếng vang lên!

Tảng đá sau cái đụng tay của lão, sụp xuống thành một đồng cát nhuyễn!

Thì ra tảng đá nọ sớm đã bị Tần Lãm Phong dùng nội công đập nát như cám!

Tây Phật Lam Sa lúc này mới tin lời của chàng là thật, thấy chàng nhỏ tuổi như vậy lại có công lực này bất giác trong lòng kính phục Tần Lãm Phong.

- Khá lắm! Phật Gia ta thừa nhận chưởng lực của mình còn kém người rất nhiều, còn về việc tìm kiếm Phân Thủy Châu, cứ theo lời người mà hành động!

Dứt lời, lão xuất lãnh ba tên đồ đệ, quay đầu phóng đi.

- o O o -